

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: J. Č.
zastoupený advokátkou Mgr. Elenou Ježkovou
sídlem K. J. Erbena 1266, 509 01 Nová Paka

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 30189/18/5300-21444-706361,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti celkem 26 rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům) vydaným dne 5. 6. 2017 Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“). Správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za

zdaňovací období červen 2012 až červenec 2014 v celkové výši 9 764 578 Kč; zároveň sdělil žalobci, že mu vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně.

2. Důvodem doměření DPH bylo neuznání žalobcem nárokovaných odpočtů daně. Podle finančních orgánů žalobce neprokázal, že kontrolovaná zdanitelná plnění přijal od dodavatelů uvedených na předložených daňových dokladech, tj. od společností Ervizzz System s.r.o. (dále jen „Ervizzz“) a Willstar group s.r.o. (dále jen „Willstar“). Žalobce tak nesplnil podmínky pro uplatnění a přiznání nároků na odpočet daně stanovené v § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce uvedl, že v průběhu daňové kontroly obdržel od správce daně několik výzev k odstranění pochybností, na které vždy reagoval, byť zároveň poukazoval na jejich neúplnost a nekonkrétnost. Byl tak přesvědčen, že unesl své důkazní břemeno. Správci daně předal veškeré doklady ze své účetní evidence prokazující uskutečnění ekonomické činnosti, správce daně však tyto důkazní prostředky nepřijal. V takovém případě měl dle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Totéž plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119. Správce daně však ve zprávě o daňové kontrole nepopsal žádné vážné a důvodné pochyby, které by činily předložené účetnictví žalobce nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným; respektive tyto pochyby nijak neprokázal, zůstal pouze v rovině tvrzení. Žalobce navíc vedle faktur předložil správci daně k prokázání uskutečnění plnění deklarovanými dodavateli nemálo listinných důkazů a navrhoval i důkazy další. Některé z nich však nebyly provedeny bez řádného odůvodnění. Žalobce je tak přesvědčen, že splnil podmínky pro uplatnění nároků na odpočet daně, a to jak podmínky formální, tak hmotněprávní.
4. V průběhu daňové kontroly žalobce zdůrazňoval, že obchodoval s právníckými osobami, v této souvislosti pak poukazoval na § 13 odst. 1, § 15 odst. 1 a § 16 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“). Správce daně ale v rozporu s citovanou právní úpravou nepřijal jako fakt skutečnost, že fyzická osoba jednající za poskytovatele plnění nemusí být vždy jednoznačně identifikovatelná (např. v obchodním rejstříku). Nesprávně pak vyhodnotil žalobcem navržené a předložené důkazy a dospěl k mylnému závěru, že žalobce obchodoval s osobou jménem M. a ne s jednateli společností Ervizzz a Willstar. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že je na daňových subjektech, aby si v případě jednání s právníckými osobami prověřovaly, zda je konkrétní osoba oprávněna za tuto právníckou osobu jednat. Podle žalobce je ale absurdní názor, že by si měl daňový subjekt takto jednající osoby legitimovat.
5. Postup finančních orgánů je dle žalobce v rozporu s aktuální judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), který v poslední době řešil několik případů, v nichž daňový subjekt nebyl schopen prokázat přijetí plnění od deklarovaného dodavatele jinak než prostou fakturou. Podle Soudního dvora je na tyto případy potřeba buď nazírat pohledem podvodu na DPH, anebo přiznat daňovému

subjektu nárok na odpočet. Konkrétně žalobce odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 22. října 2015, *PPUH Stehcamp*, C-277/14.

6. Žalobce si nadto ověřil, že jeho dodavatelé byli řádně zapsáni do obchodního rejstříku, vlastnili patřičná oprávnění k podnikání, v době obchodování byli řádně zaregistrováni jako plátcí DPH a nebyli označeni správcem daně jako nespolehliví plátcí. Dále si ověřil, že obchodní smlouvy za dodavatele podepisovaly oprávněné osoby (jednatelé). Dodavatelé působili dlouhodobě na tržnicích, na nichž žalobce nakupoval předmětné zboží (polyuretanové lepidlo). S žalobcem uzavřeli rámcové kupní smlouvy, disponovali prostředky pro svou obchodní činnost, písemně odsouhlasili uskutečnění jednotlivých dodávek a plateb za tato plnění, při platbách za plnění nebyly uplatňovány žádné zápočty, směnky, dlužní úpisy atd. V průběhu obchodních případů ani později nedošlo ke změnám ve struktuře společností, písemnosti, které má žalobce od těchto dodavatelů k dispozici, obsahují shodné identifikační údaje (znaky) dodavatele, shodné razítko i podpis jako obchodní smlouvy.
7. Z rozsudku ve věci *PPUH Stehcamp* žalobce v této souvislosti citoval závěr Soudního dvora, podle nějž „[d]isponuje-li daňový subjekt bezvadnou fakturou, je tato sama o sobě důkazním prostředkem prokazujícím přijetí plnění od na fakturu uvedeného dodavatele“. Jestliže faktura není pouhým vytištěným listem papíru, ale obsahuje i razítko a podpis, pak správce daně dle žalobce nemůže bez dalšího tvrdit, že daňový subjekt neprokázal svá tvrzení. Žalobce odkázal také na informaci Generálního finančního ředitelství ze dne 27. 3. 2013, č. j. 10148/13/7001-21000-506729, podle níž „[v]ěřohodnost původu daňového dokladu v listinné podobě je možné zajistit například tím, že je takovýto daňový doklad prokazatelně opatřen určitými neměnnými identifikátory (razítko, hlavičkový papír, vodoznaky aj., které používá dodavatel, popř. vlastnoručním podpisem apod.)“. Žalobce namítl, že správce daně si nemůže ulehčovat práci a celou věc se snažit nasměrovat na neprokázání dodání prokazatelně existujícího zboží deklarovaným dodavatelem, jestliže odběratel disponuje jeho fakturou. Jedinou možností správce daně je jít cestou podvodu na DPH. Pro tento účel musí prokázat existenci daňové ztráty, což ale pouhá nekontaktnost dodavatele nijak neprokazuje.
8. Pro finanční orgány byla skutečnost, že deklarovaní dodavatelé Ervizzz a Willstar jsou nekontaktní a neplní si své zákonné povinnosti vůči správci daně, podkladem pro vznik důvodných pochybností. Žalobce s tím nesouhlasí, namítl, že obecné závěry uváděné žalovaným nelze vztáhnout na posuzovaný případ, v němž „obchodní praxe byla nastavena jinak“. Žalobce dlouhodobě obchodoval zpočátku s vietnamskými obchodníky, následně s jejich společnostmi. Vždy se jednalo o obchod založený na ústních objednávkách a hotovostních platbách, přičemž listinnými doklady byly rámcové smlouvy, faktury a doklady o hotovostních platbách. Takto probíhající transakce osvědčují rovněž důkazy nabídnuté žalobcem, které finanční orgány v rozporu s judikaturou odmítly (zejména výslechy svědků). Dodavatelé byli sice v době kontroly nekontaktní, ale v době, kdy s nimi žalobce obchodoval, existovali a byli kontaktní (jak žalobce prokázal).
9. Žalobce odkázal rovněž na rozsudek ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017 – 60, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že v případě zjištění neodvedení daně v obchodním řetězci nelze vystačit se zkratkovitou úvahou, že pokud neodvedl daň jeden z článků obchodní transakce, jednalo se o podvod, o kterém musel daňový subjekt (či jeho dodavatel) vědět. Z uvedeného rozsudku a dále z rozsudku ze dne 27. 7. 2007,

- č. j. 5 Afs 129/2006 – 142, žalobce ocitoval pasáže, které dle jeho názoru dopadají i na nyní posuzovanou věc. Namítl, že finanční orgány v rozporu s provedeným dokazováním vyhodnotily žalobcovo dlouholeté obchodování provozované stále stejným způsobem jako nestandardní, a to bez jakéhokoli protidůkazu. Žalobce přijímal zdanitelná plnění, ze kterých uplatňoval nárok na odpočet daně s tím, že předmětné transakce byly v rámci jeho obchodní praxe běžné, činil tak v dobré víře, přiznal daň na výstupu a tuto řádně uhradil. Pokud tedy vůbec došlo k nějakému podvodu na DPH, nemůže to být žalobci přičítáno k tíži.
10. Žalobce dále namítl, že správce daně na něj podal trestní oznámení. Policie ČR věc vyřídila jinak než zahájením trestního stíhání, neboť žalobce se o výsledku prověřování nic nedozvěděl a vyrozumění o úkonech v trestním řízení bylo odesláno pouze správci daně. Žalobce při přípravě žaloby nahlédl do daňového spisu s cílem získat kopii předmětného vyrozumění, správce daně mu však sdělil, že uvedené vyrozumění se nachází v neveřejné části spisu. Policie ČR zřejmě dospěla k závěru, že žalobce odebral zboží od deklarovaných dodavatelů a dále jej prodal, zboží fyzicky existovalo a nedošlo k žádnému podvodu na DPH.
11. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí opírá také o výsledk žalobce provedený v rámci daňové kontroly společnosti RAPUR, při němž žalobce uvedl, že neznal své dodavatele Ervizzz a Willstar a ani povahu vztahu osoby jednající za ně („M.“) k uvedeným společnostem. Žalobce k tomu namítl, že daný výsledek byl proveden za situace, kdy byl zdravotně indisponován, měl zlomený prostředníček na levé ruce, užíval léky na bolest a vůbec se necítil dobře. K výsledku se dostavil s tím, že bude dotázán pouze na několik věcí, což bude vyřízeno za krátkou dobu, nebyl poučen, že výsledek může být odložen, necítí-li se dobře. Výsledek trval cca. 4 hodiny a žalobce nebyl pro bolest a nevolnost schopen soustředit se na pokládané dotazy.
12. Žalovaný dále uvedl, že společnost Ervizzz nenakoupila zboží od jiného subjektu, který uskutečnil dovoz ze třetích zemí. K tomu žalobce namítl, že nikdy netvrdil, že by deklarovaní dodavatelé dovezli jimi prodávané zboží na území ČR. Žalobce vždy uváděl, že neví, od koho nakupovali jeho dodavatelé.
13. Finanční orgány dále neosvědčily jako důkaz svědecké výpovědi Z. Č. a D. H., v čemž žalobce spatřuje významný zásah do jeho práv. Pokud by tyto svědecké výpovědi byly osvědčeny jako důkaz, výsledek daňové kontroly by byl jiný. Žalobce považuje za absurdní postup správce daně, který po svědcích požadoval důkazy o jejich tvrzeních. Namítl, že svědci neshromažďují důkazní prostředky pro případ, že by v budoucnu mohli být tázáni, svědci pouze hovoří o tom, co viděli, slyšeli a zažili. Ani žalovaný uvedené svědecké výpovědi nehodnotil řádně, pouze konstatoval, že svědci si obchodující osoby neověřovali. Nestačilo mu tedy, že svědkům byly tyto osoby představeny jako osoby oprávněné k jednání za dodavatele Ervizzz a Willstar (což potvrdil i svědek M. T.).
14. Žalobce spatřuje pochybení správce daně také v tom, že se spokojil se závěrem, že vystavitel dokladu je nekontaktní. Podle žalobce měl správce daně požádat orgány Policie ČR o předvedení svědka (dle § 100 odst. 2 daňového řádu), žalobce takovou možnost nemá. Pokud by byl svědek (jednatel společnosti Ervizzz) předveden, mohl by potvrdit, že osoba jménem M. byla jeho zaměstnancem. Tím, že správce daně nevyužil všech možností, které má při správě daní k dispozici, zasáhl do práv žalobce.

Nekontaktnost navrhovaných svědků (osob vietnamské národnosti) mohla být dle žalobce zaviněna rovněž prodlením správce daně s provedením jejich výsledku.

15. Žalobce také namítl, že k ověřování svých obchodních partnerů přistupoval zodpovědně, a poukázal na případ, v němž Generální finanční ředitelství přijalo zdanitelné plnění (nakoupilo zboží) od subjektu prokazatelně zapleteného do daňového podvodu (2P Commercial Agency, s.r.o.). Generální finanční ředitelství k uvedenému případu zveřejnilo prohlášení, v němž popsalo, jakým způsobem si prověřuje své dodavatele, a tento postup označilo za maximálně obezřetný. Žalobce v nyní posuzované věci postupoval shodně, přesto správce daně konstatoval, že nebyl dostatečně obezřetný. Žalobce s tímto hodnocením nesouhlasí, domnívá se, že byl dostatečně obezřetný, splnil i povinnost zajistit si důkazní prostředky o souladu faktického stavu se stavem deklarovaným (tj. vytvořil spolehlivou auditní stopu). Žalovaný však nepřijal listinné důkazy žalobce, ani jím navrhované svědecké výpovědi, případně je vyhodnotil k jeho tíži. Žalovaný tak dospěl na základě provedeného dokazování k nesprávným skutkovým zjištěním, k některým zjištěním pak dospěl zcela bez důkazů. Žalovaný například přijal závěr správce daně, že u obchodních společností zabývajících se výrobou a dodávkami předmětných komodit bylo ověřeno, že v případě polyuretanových lepidel a pojiv se jedná o dvě chemikálie s rozdílným využitím. Což dle žalobce není pravda.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

16. Žalovaný uvedl, že správce daně v průběhu daňové kontroly sdělil žalobci ve výzvách k prokázání skutečností důvodné pochybnosti o tom, že plnění deklarované předmětnými daňovými doklady bylo poskytnuto právě od deklarovaných dodavatelů, a identifikoval jednotlivé skutečnosti, ze kterých uvedené pochybnosti vyplývají. K žalobcově námitce, že zjištění prvostupňového správce daně ohledně rozdílu mezi polyuretanovým lepidlem a pojivem není pravdivé, žalovaný uvedl, že toto zjištění má oporu ve správním spise. Skutečnost, že žalobce nakupoval polyuretanové lepidlo a prodával polyuretanové pojivo, přitom byla jedním z legitimních zdrojů pochybností správce daně, zda žalobce přijatá zdanitelná plnění (nákup polyuretanových lepidel) použil v rámci své ekonomické činnosti dle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Soulad žalobcem předložených daňových dokladů se skutečností byl tedy kvalifikovaně zpochybněn a v takovém případě předložení dokladů, byť formálně bezvadných, nemůže obstát. Žalobce žádné důkazy, které by pochybnosti správce daně jednoznačně a transparentně vyvrátily, nepředložil a důkazní břemeno zakotvené v § 92 odst. 3 daňového řádu neunesl. V takovém případě žalobci jím uplatněný nárok na odpočet daně nepřísluší, neboť neprokázal, že údaje deklarované na jím předložených daňových dokladech odpovídají faktickému stavu.
17. K poukazu žalobce na rozsudek č. j. 5 Afs 129/2006 – 147 žalovaný uvedl, že v dané věci dle Nejvyššího správního soudu správce daně kvalifikovaně nezpochybnil tvrzení daňového subjektu, navíc kladl daňovému subjektu k tíži, že neprokázal skutečnosti, jejichž prokázání svědčí jinému subjektu. Taková situace však v nyní posuzované věci nenastala. K žalobcově argumentaci ohledně nekontaktnosti jeho dodavatelů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 181/2014 – 34, který naopak lze vztáhnout na nyní řešenou věc. K pochybnostem správce daně nadto nevedla jen samotná nekontaktnost žalobcových dodavatelů. Závěr o tom, že

žalobce přijal předmětná plnění od deklarovaných dodavatelů, nelze dovodit ani odkazem na úpravu jednání podnikatele zakotvenou v obchodním zákoníku. Žalobce měl primárně dostat svým povinností, které mu stanoví daňový řád, případně zákon o DPH. Měl si tedy ověřit, od koho zboží nakupuje a toto ověření i relevantně doložit. Takový postup by neodporoval běžným obchodním vztahům a nešel by ani nad rámec přiměřené míry obchodní obezřetnosti.

18. Žalovaný dále uvedl, že správce daně má možnost „jít cestou podvodu na DPH“ teprve v případě, kdy materiální a formální podmínky pro vznik nároku na přiznání odpočtu na DPH byly splněny. Tento předpoklad však v nyní řešené věci splněn není, neboť posuzovaná věc je typickým příkladem důkazní nouze daňového subjektu, který neprokázal, že předmětná plnění byla poskytnuta deklarovanými dodavateli. Za této situace je nepřijatelná celá žalobcová argumentace týkající se podvodů na DPH. Ze stejného důvodu je irrelevantní rovněž poukaz žalobce na uzavření smlouvy mezi Generálním finančním ředitelstvím a společností 2P Commercial Agency, s.r.o. (týkající se nákupu mobilních telefonů). Pro úplnost nicméně žalovaný dodal, že zatímco žalobce zakoupil zboží za účelem uskutečňování zdanitelných plnění v rámci své ekonomické činnosti a z přijetí tohoto plnění uplatňoval nárok na odpočet daně, GFŘ ve zmíněném případě nárok na odpočet daně neuplatňovalo, neboť vystupovalo jako koncový zákazník a předmětné mobilní telefony zakoupilo pro svoji potřebu. GFŘ nevydalo ani žádné závazné stanovisko či informaci, že by obezřetnost daňových subjektů vyplývala pouze z prověřování obchodních partnerů ve veřejných rejstřících. Ověření existence dodavatelů a údajů o jejich registraci k DPH v příslušných rejstřících je pouze základním krokem.
19. K námitkám týkajícím se vedení dokazování žalovaný uvedl, že správce daně dostatečně zdůvodnil, proč k provedení některých navržených důkazů nepřistoupil. V případě žalobcem navržených nekontaktních svědků (jednatelů obchodních společností Willstar a Ervizzz) správce daně zjistil, že oba svědci se nezdržují na adresách svého trvalého bydliště. Jednalo se tedy o zjevně nedostupné osoby a nelze klást správci daně k tíži, že se nesnažil výslech svědků opatřit větší procesní aktivitou, např. předvedením Policií ČR. Žalobce ani neuvedl žádnou jinou možnost, jak jednatele deklarovaných dodavatelů kontaktovat. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010 – 117. K hodnocení důkazů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Afs 310/2016 – 35, a konstatoval, že v napadeném rozhodnutí bylo srozumitelně zdůvodněno, proč není možné uznat svědecké výpovědi svědků D. H., Z. Č. a M. T. za dostatečný důkaz o tom, že žalobce přijal zdanitelná plnění od deklarovaných dodavatelů. Uvedené svědecké výpovědi nesvědčily ve prospěch žalobce, neboť svědci nemohli s určitostí vědět, zda žalobce jedná s osobami oprávněnými jednat za deklarované dodavatele. Žalobcová námitka, že správce daně požadoval po svědcích důkaz jejich tvrzení, nemá oporu ve spisovém materiálu.
20. Žalobcovy námitky týkající se výsledku jeho osoby jako svědka, provedeného při daňové kontrole společnosti RAPUR s.r.o., jsou dle žalovaného účelové. Z protokolu o výslechu svědka plyne, že správce daně dostal své poučovací povinnosti dle § 96 odst. 4 daňového řádu. Nelze klást k tíži správci daně, že žalobce chtěl mít „hlavně výslech již ukončen“, a to i přes údajnou neschopnost soustředit se na pokládané dotazy, kterou namítá až v žalobě.

21. K námitce žalobce, že správce daně na něj podal trestní oznámení, ale v napadeném rozhodnutí se neobjevilo vyhodnocení závěru šetření Policie ČR, žalovaný uvedl, že trestní řízení a řízení daňové nejsou vzájemně provázané. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, příznivý výsledek trestního řízení pro obžalovaného může být ovlivněn i nedostatkem důkazů shromážděných v jeho neprospěch, zatímco v daňovém řízení může mít shodná skutková situace (s ohledem na opačně nastavené důkazní břemeno) pro tutéž osobu (zde v postavení daňového subjekt) výsledek zcela opačný.

IV. Ústní jednání

22. K projednání věci nařídil soud jednání na den 22. 7. 2020.
23. Zástupkyně žalobce na úvod odkázala na podanou žalobu. Zdůraznila, že žalobce je přesvědčen, že správce daně pochybil při dvou svědeckých výpovědích, kdy vyslýchané svědky dále vyzýval k tomu, aby prokazovali svá tvrzení nebo jimi uváděné skutečnosti; to žalobce považuje za nepřijatelné. Žalovaný pak svým rozhodnutím tento postup správce daně aproboval. Tímto postupem správce daně, resp. žalovaný celé řízení zatížili vadou. Žalobce má za to, že veškerými dostupnými listinami i dalšími důkazními prostředky prokázal, že předmětné zboží skutečně odebral od deklarovaných dodavatelů.
24. Žalovaný setrval na správnosti závěrů napadeného rozhodnutí; žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění a nesplnil tak jednu z hmotněprávních podmínek uplatnění odpočtu; důkazní břemeno bylo přeneseno kvalifikovaným způsobem na žalobce, který je neunesl.
25. Krajský soud následně konstatoval podstatný obsah správního spisu. Na návrh žalobce provedl důkaz předloženou listinou – usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru hospodářské kriminality SKPV Hradec Králové, č. j. KRPH-103503-133/TČ-2016-050080. Z tohoto usnesení soud zjistil, že trestní věc, vedená proti žalobci pro podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, byla odložena, neboť ve věci nešlo o podezření ze zvláště závažného zločinu a nebylo na místě věc vyřídit jinak.
26. Závěrem strany odkázaly na své předchozí přednesy a podání ve věci. Zástupkyně žalobce navrhla zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.
28. Žaloba není důvodná.
29. Předmětem přezkumu v této věci jsou dodatečné platební výměry, kterými správce daně doměřil žalobci DPH za zdaňovací období červen 2012 až červenec 2014 v celkové výši 9 764 578 Kč, zároveň žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 1 952 904 Kč. Učinil tak na základě výsledku daňové kontroly, v níž dospěl k závěru, že žalobce za předmětná období neprokázal, že přijal zdanitelná plnění od dodavatelů – společností Willstar a Ervizzz, čímž neunesl své důkazní břemeno ve věci

prokázání nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a 73 zákona o DPH; správce daně proto žalobci z těchto přijatých zdanitelných plnění nepřiznal nárok na odpočet daně.

30. Krajský soud předesílá, že daňové řízení je postaveno na zásadě, podle níž každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nemůže získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má však některé výjimky – například podle § 92 odst. 5 písm. c) citovaného zákona správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86).
31. Při hodnocení závěrů finančních orgánů krajský soud dále vycházel z úpravy podmínek pro uplatnění odpočtu DPH obsažené v § 72 a násl. zákona o DPH. Podle § 72 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelného plnění poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Podle § 73 odst. 1 písm. a) téhož zákona je základní podmínkou pro možnost uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči plátcovi uplatnil jiný plátce, prokázání tohoto nároku daňovým dokladem.
32. Z judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň vyplývá, že samotným předložením (formálně bezvadného) daňového dokladu nedochází k automatickému prokázání nároku na odpočet daně. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Zákon nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 – 107). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 – 84, konstatoval, že ani „*doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.*“ Pro uplatnění nároku na odpočet daně nestačí ani prokázat, že se zdanitelné plnění uskutečnilo, je třeba prokázat, že k jeho přijetí došlo deklarovaným způsobem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 9 Afs 42/2011 – 56, a ze dne 23. 4. 2014, č. j. 9 Afs 91/2013 – 38). Daňový subjekt tak musí být schopen v daňovém řízení prokázat i to, kdo mu poskytl zdanitelné plnění.
33. Žalobce zpochybňuje tyto základní východiska pro posouzení věci argumentací, podle níž postup finančních orgánů byl v rozporu s aktuální judikaturou Soudního dvora (konkrétně žalobce odkázal na rozsudek ve věci *PPUH Stehcamp*). Dle žalobce z předmětné judikatury vyplývá, že v případě, kdy daňový subjekt není schopen prokázat přijetí plnění od deklarovaného dodavatele jinak než prostou fakturou, je třeba

bud' na daný případ nazírat pohledem podvodu na DPH, anebo daňovému subjektu přiznat nárok na odpočet.

34. Krajský soud uvedené argumentaci nepřisvědčil, žalobce podle jeho názoru závěry Soudního dvora dezinterpretuje. V rozsudku ve věci *PPUH Stehcamp* Soudní dvůr dospěl toliko k závěru, že právo EU brání odepření nároku na odpočet DPH splatné nebo zaplacené za zboží, které bylo daňovému subjektu dodáno, z důvodu, že faktura byla vystavena subjektem, jenž musí být s ohledem na kritéria stanovená touto právní úpravou považován za neexistující subjekt, a je nemožné určit skutečnou totožnost dodavatele zboží. Výjimku představuje případ, kdy bylo s ohledem na objektivní skutečnosti a aniž bylo po osobě povinné k dani požadováno provést ověření, která jí nepřísluší, prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že uvedené plnění bylo součástí podvodu ohledně daně z přidané hodnoty.
35. S odkazem na uvedený rozsudek Soudního dvora sice Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017 – 78 („věc *Stavitelství Melichar*“), dovedl, že rozhodné je pouze to, zda bylo plnění fakticky uskutečněno a zda subjekty v daňovém řetězci plní své daňové povinnosti. Naproti tomu v případě, kdy není možné určit subjekt, který daňovému subjektu zdanitelné plnění skutečně poskytl, není možné daňovému subjektu odepřít nárok na odpočet DPH, pokud není zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet daně věděla, nebo musela vědět. Následně však byla usnesením ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 Afs 334/2017 – 35 („věc *Kemwater ProChemie*“), předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k rozhodnutí následující otázka: „*Je dostatečným důvodem pro nepřiznání nároku na odpočet DPH neprokázání, že zdanitelné plnění bylo poskytnuto konkrétním dodavatelem, aniž by bylo zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet daně věděla, nebo vědět měla a mohla?*“
36. První senát v citovaném usnesení, kterým postoupil věc *Kemwater ProChemie* rozšířenému senátu, popsal dosavadní převažující rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že tato praxe vychází z premisy, že jednou z podmínek nezbytných pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je prokázání toho, že zdanitelné plnění bylo přijato od jiného plátce daně. Daňový subjekt tak musí v daňovém řízení prokázat nejen to, že fakticky došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, kdo mu ono plnění poskytl. Tento „poskytovatel“ totiž musí být plátcem DPH, aby vznikl daňovému subjektu nárok na odpočet daně a mohlo být požádáno o jeho vydání. Pokud není zřejmé, kdo plnění poskytl, nejsou splněny podmínky pro vydání nadměrného odpočtu.
37. Rozsudek ve věci *Stavitelství Melichar* se vymyká uvedené rozhodovací praxi. Podle prvního senátu se tak stalo proto, že ve věci *Stavitelství Melichar* došlo ke smísení dvou důvodů pro nepřiznání nároku na odpočet daně. Primárním důvodem pro nepřiznání nároku na odpočet daně je nesplnění jedné z hmotněprávních podmínek stanovených směrnici. Prokázání dodavatele zboží (poskytovatele služby) je přitom jednou z hmotněprávních podmínek, při jejímž nedodržení dochází k narušení neutrality DPH. Je tomu tak, neboť právě identifikací konkrétní osoby povinné k dani dochází k potvrzení toho, že konkrétní zboží dodala či službu poskytla osoba, která je součástí systému DPH. Daň na výstupu osoby povinné k dani se „páruje“ s daní na vstupu jiné osoby povinné k dani. Sekundárním důvodem pro nepřiznání nároku na odpočet daně pak je účast osoby

povinné k dani na daňovém podvodu. K posouzení existence daňového podvodu však zpravidla dochází až tehdy, jsou-li splněny hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet daně.

38. První senát zároveň vyslovil názor, že dosavadní rozhodovací praxe, podle které pro odepření nároku na odpočet daně postačí, není-li prokázáno, kdo zdanitelné plnění poskytl či dodal, je v souladu jak se zákonem, tak s právem EU a judikaturou Soudního dvora. Opačný závěr nelze dovozovat ani z rozsudku Soudního dvora *PPUH Stehcamp*, jak chybně učinil rozsudek ve věci *Stavitelství Melichar* (blíže viz usnesení č. j. 1 Afs 334/2017 – 35, zejména body 5-6, 27-28, 33-34, 36-48).
39. Krajský soud se s uvedenými závěry prvního senátu Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Stejně jako první senát tedy nevidí důvod odchylovat se od popsané dlouholeté rozhodovací praxe správních soudů.
40. Důvodem k odlišnému postupu není ani skutečnost, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Afs 334/2017 – 54, předložil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - I. Je v souladu se směrnicí 2006/112/ES, pokud je uplatnění práva na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu podmíněno splněním povinnosti osoby povinné k dani prokázat, že jí přijaté zdanitelné plnění bylo poskytnuto jinou konkrétní osobou povinnou k dani?
 - II. Pokud je odpověď na první otázku kladná a osoba povinná k dani uvedenou důkazní povinnost nesplní, lze odeprít právo na odpočet daně na vstupu, aniž by bylo prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla anebo mohla vědět, že porízením zboží nebo služeb se účastní daňového podvodu?
41. Rozšířený senát sice považoval za vhodné, aby se Soudní dvůr vyslovil k uvedeným předběžným otázkám, z odůvodnění usnesení č. j. 1 Afs 334/2017 – 54 je však zřejmé, že dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu považuje za správnou: „Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu je přesvědčen, že správce daně má odmítnout nárok na odpočet DPH v případě, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno ohledně totožnosti konkrétního poskytovatele přijatého plnění. Prokázání, že zdanitelné plnění, s jehož porízením je nárokován odpočet, bylo dodáno konkrétní osobou povinnou k dani, spadá do hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně, které musí prokázat osoba uplatňující nárok na odpočet daně, nikoliv formálních, které lze podle judikatury Soudního dvora do určité míry derogovat (viz například rozsudek *PPUH Stehcamp*). Opačný závěr by vedl k narušení zásady daňové neutrality celého systému DPH“ (bod 28 usnesení).
42. Ani položení předběžných otázek Soudnímu dvoru ve věci *Kemwater ProChemie* tedy krajskému soudu nebrání v tom, aby rozhodl o žalobě v nyní posuzované věci v souladu s výše nastíněnými východisky.
43. Žalobce dále namítl, že unesl důkazní břemeno ohledně přijetí zdanitelného plnění od deklarovaných dodavatelů, jejich použití pro ekonomickou činnost žalobce a údajů a informací o obchodování mezi nimi. Žalobce byl přesvědčen, že splnil obě podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, tj. jak podmínku formální (povinnost mít daňový doklad se všemi předepsanými náležitostmi dle § 73 odst. 1 zákona o DPH) i podmínku hmotněprávní (povinnost prokázat použití přijatého plnění v rámci ekonomické činnosti daňového subjektu a povinnost prokázat, že se plnění uskutečnilo dle údajů na daňovém

dokladu dle § 72 zákona o DPH). Žalobce zpochybňoval kvalifikovanost a oprávněnost pochybností žalovaného – žalovaný dle žalobce neprokázal existenci vážných a důvodných pochybností a k přenesení důkazního břemene na žalobce tak nikdy nedošlo.

44. Pokud jde o prvotní přenesení důkazního břemene na žalobce, správce daně v průběhu daňové kontroly zjistil, že sporné obchodní případy, týkající se obchodů s polyuretanovým lepidlem, vykazovaly nestandardní a neobvyklé okolnosti. Obchody s polyuretanovým lepidlem byly realizovány v poměrně velkých objemech; vzhledem k tomu se jeví jako nepatřičné, že k obchodům nebyly předloženy žádné objednávky, doklady o původu zboží, jeho technickém složení, bezpečnostní listy atp. Další takovou okolností jsou pochybnosti o tom, kdo za deklarované dodavatele jednal a jaké byly povaha a rozsah jeho jednatelského oprávnění. Vzhledem k objemu dodávek nelze považovat za obvyklé ani to, že platby za dodávky probíhaly zásadně hotově. Nesrovnalosti byly dále zjištěny ve vztahu k dopravě polyuretanového lepidla, kdy žalobce nebyl v průběhu daňové kontroly schopen uspokojivě vysvětlit, proč objem dodávek nekoresponduje se záznamy o provozu vozidla (které byly shledány samy o sobě jako neúplné), používaného k podnikání a s jeho technickými možnostmi.
45. Krajský soud k tomu konstatuje, že nestandardní okolnosti obchodních transakcí uvedené výše zcela důvodně vyvolaly u správce daně relevantní pochybnosti o tom, jak byly ve skutečnosti obchodní případy realizovány a jaká byla jejich pravá ekonomická podstata. Tyto pochybnosti pak správce daně kvalifikovaně vyjádřil v několika výzvách podle § 92 odst. 2 daňového řádu, které byly v průběhu daňové kontroly žalobci zaslány. Ve výzvách k prokázání skutečností jsou specifikovány konkrétní pochybnosti, které správci daně vznikly, a jsou popsány skutečnosti, které tyto pochybnosti zakládají. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na výzvy k prokázání skutečností, které jsou součástí daňového spisu, a nepovažuje za nutné zde opakovat skutečnosti již mnohokrát zmíněné v různých fázích daňového řízení.
46. Žalobce v této souvislosti také namítal, odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60 (věc „VYRTYCH“), že správce daně nedostatečně odůvodnil závěr, že se žalobce měl odchýlit od obvyklé obchodní praxe a žalobcovo dlouholeté obchodování provozované stále stejným způsobem v rozporu s provedeným dokazováním vyhodnotil bez jakéhokoli protidůkazu jako nestandardní. K tomu krajský soud poukazuje na výpověď svědka R., jednatele společnosti RAPUR, která od žalobce dále odebírala polyuretanové lepidlo. Tento svědek vypověděl, že odebíral lepidlo i od jiných dodavatelů, od kterých na vyžádání dostával doprovodnou dokumentaci ke zboží – bezpečnostní listy, kde je uvedena zdravotní škodlivost, přepravní a skladovací podmínky a další. Od žalobce tuto dokumentaci nikdy neobdržel. Stejně tak v průběhu řízení vyšlo najevo, že tato dokumentace nebyla předávána ani mezi žalobcem a panem „M.“ při předávkách jednotlivých dodávek. Přinejmenším tuto skutečnost pak krajský soud považuje za jednoznačně jsoucí v rozporu s obvyklou obchodní praxí, neboť pro přepravu, skladování a zpracování chemických látek je třeba znát jejich původ, složení, vlastnosti a podmínky. Ty však žalobce evidentně neznal. Stejně tak provádění hotovostních plateb v částkách, přesahujících limity, stanovené zákonem č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, nelze považovat za obvyklou praxi. Rozsudek ve věci VYRTYCH na nyní posuzovanou věc nedopadá, neboť Nejvyšší správní soud se v něm zabýval otázkou, za jakých

okolností může být odepřen nárok na odpočet z důvodu existence podvodu na DPH (nikoliv z důvodu nesplnění některé z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet).

47. Krajský soud tedy uzavírá, že k přenesení důkazního břemene na žalobce na základě výzev k prokázání skutečností došlo, a žalobce tak byl povinen předložit důkazy k vyvrácení kvalifikovaně vyjádřených pochybností správce daně. Zároveň krajský soud dospěl shodně s žalovaným a správcem daně k závěru, že žalobce toto své důkazní břemeno v průběhu daňového řízení neunesl.
48. V průběhu řízení vyšla najevo skutečnost, že žalobce neznal pravou totožnost osoby, s níž jednal při nákupu polyuretanových lepidel. Neznal právě jméno této osoby, kterou označoval pouze pseudonymem „M.“. Jak je obecně známo, osoby náležející k vietnamské komunitě, vzhledem k obtížnému pravopisu i výslovnosti vietnamských jmen, pro usnadnění vzájemné komunikace přijímají pseudonymy, odpovídající některému z českých křestních jmen. Tato skutečnost však nezabavuje osoby jednající v obchodním styku, chtějí-li jednat s přiměřenou obezřetností, požadavku na znalost totožnosti osob, s nimiž jednají. Pouze znají-li tuto totožnost, mohou si být jisti, zda osoba, s níž jednají, je nadána jednatelským oprávněním ve vztahu k obchodní korporaci (společnosti), s níž vstupují do právních vztahů. Přitom povaha a rozsah jednatelského oprávnění fyzické osoby ve vztahu k právnické osobě má významné právní důsledky. Vyvinutí přiměřeného úsilí ke zjištění totožnosti osob, s nimiž podnikatel jedná, lze tedy spravedlivě požadovat; to platí tím spíše, jedná-li se o obchody realizované v objemu milionů Kč. Nejedná se o požadavek nijak absurdní, jak žalobce naznačoval. Pokud tedy žalobce v průběhu daňového řízení nebyl schopen ztotožnit osobu, s níž jednal při nákupu polyuretanových lepidel, a nebyl tedy ani schopen doložit, že tato osoba skutečně jednala s jakýmkoli jednatelským oprávněním jménem dodavatelských společností Willstar a Ervizzz, vyvolalo to oprávněné a odůvodněné pochybnosti správce daně o tom, kdo byl skutečným dodavatelem předmětného zboží. Na tom nemohou nic změnit ani výslechy svědků, kteří sice potvrdili, že žalobce jednal s panem „M.“, pravou totožnost této osoby a její vztah ke zmíněným obchodním korporacím však nikdo nebyl schopen potvrdit a tím pochybnosti správce daně rozptýlit. Ve vztahu k této otázce tak žalobce důkazní břemeno neunesl.
49. Žalobce dále vytýkal správci daně a žalovanému, že nezohlednili závěry Policie ČR, která vedla vyšetřování podezření ze spáchání daňového podvodu. Věc byla přitom vyřízena jinak, než zahájením trestního stíhání, a žalobce vyjádřil přesvědčení, že Policie ČR jistě dospěla k závěru, že žalobce zboží odebral od deklarovaných dodavatelů. Předmětné usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru hospodářské kriminality SKPV Hradec Králové, č. j. KRPH-103503-133/TČ-2016-050080, bylo v řízení provedeno k důkazu. Krajský soud z něho zjistil, že ani orgánům činným v trestním řízení se nepodařilo zjistit pravou totožnost osoby označované jako „M.“. Podstatný je závěr policejního orgánu, že se nepodařilo zajistit jakékoliv důkazní prostředky v souvislosti s vedením daňové evidence společností Willstar a Ervizzz, ani výpovědi jednatelů těchto společností; tyto okolnosti dovedly policejní orgán do důkazní nouze, v důsledku čehož se přiklonil k zásadě *in dubio pro reo*, neboť přetrvávaly pochybnosti o žalobcově vině. Z citovaného usnesení tedy rozhodně nevyplývá závěr, že by žalobce měl sporné zboží odebrat od deklarovaných dodavatelů Willstar a Ervizzz. Výsledek vyšetřování, spočívající v odložení věci podle § 159a odst. 1 tr. řádu, je logickým důsledkem toho, že trestní řízení je ovládáno zcela jinými zásadami

než řízení ve věci správy daní (důkazní břemeno nesou zásadně pouze orgány činné v trestním řízení) a celkově odlišnostmi v koncepci trestní odpovědnosti. Pro účely daňového řízení tak z usnesení policejního orgánu nelze vyvodit skutečnosti, které by byly způsobilé zvrátit závěr správce daně, žalovaného a konečně i krajského soudu o tom, že žalobce neunesl své důkazní břemeno stran toho, zda předmětné zboží skutečně odebral od deklarovaných dodavatelů.

50. K otázce unesení důkazního břemene směřovaly i další žalobní námitky týkající se toho, že správce daně ani žalovaný neuznali jako důkazy výpovědi svědků Z. Č. a D. H. a že správce daně nepřipustným způsobem nutil svědky k dalšímu prokazování jimi tvrzených skutečností.
51. Krajský soud považuje za podstatné, že obsah výpovědi svědka D. H., jak je zachycena v protokolu, který je součástí daňového spisu, nemůže sloužit k prokázání totožnosti osoby jménem „M.“ a ani k prokázání vztahu této osoby ke společnostem Willstar a Ervizzz. Svědek vypovídal k otázce role pana „M.“ velmi vágně; zřejmě neměl dostatek informací, což ostatně svědek sám několikrát ve své výpovědi uvedl.
52. Totéž platí o svědkyni Z. Č. – jak vyšlo najevo při jejím výslechu, ani svědkyně Č. neměla povědomí o skutečné totožnosti osoby jménem „M.“ a její přesvědčení o tom, že pan „M.“ je zástupcem společností Willstar a Ervizzz, vycházelo pouze z informací, který svědkyni sdělil žalobce, popřípadě z toho, že byla přítomna předáváním zboží osobou jménem „M.“ žalobci. Svědkyně nikdy neviděla žádný dokument, který by osvědčoval jednatelské oprávnění pana „M.“ ve vztahu k předmětným společnostem. Svědkyně při výslechu připustila, že neví, jaký byl vztah osob, s nimiž žalobce jednal, k předmětným společnostem, ani se žádným způsobem nezajímala o jejich totožnost.
53. Krajský soud tedy konstatuje, že výpověďmi svědků D. H. a Z. Č. žalobce nemohl unést důkazní břemeno ohledně toho, že osoba jménem „M.“ skutečně jednala za společnosti Willstar a Ervizzz. Položil-li pak správce daně oběma svědkům stejnou otázku, zda mohou svá tvrzení doložit nějakými dalšími důkazními prostředky, nelze tento postup správci daně vytýkat – naopak se jedná o legitimní snahu zjistit, zda existují další důkazy či podklady ke skutečnostem, k nimž svědci vypovídali jen vágně a neurčitě; jde tedy o postup v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
54. Nedůvodná je také námitka, podle níž se správce daně neměl spokojit se závěrem, že vystavitelé dokladů jsou nekontaktní, ale měl požádat orgány Policie ČR o předvedení svědků (jednatelů společností Willstar a Ervizzz). Soud souhlasí s žalovaným, že se jednalo o zjevně nedostupné osoby a nebylo povinností správce daně vyvíjet další aktivitu ke zjištění místa jejich pobytu. Žalobce nemůže tímto způsobem přenášet odpovědnost za unesení důkazního břemena, které jej tížilo, na správce daně. Soud dále konstatuje, že správce daně dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k provedení některých navržených důkazů. Soud se ztotožňuje rovněž se závěrem žalovaného, že žalobní námitky týkající se výslechu žalobce jako svědka, provedeného při daňové kontrole společnosti RAPUR, jsou účelové. Správce daně v daném případě dostal své poučovací povinnosti a žalobci nic nebránilo v tom, aby při výslechu poukázal na svou (údajnou) zdravotní indispozici.
55. Ze zřejmých důvodů nemůže obstát ani argumentace žalobce v tom směru, že si prověřoval své obchodní partnery Willstar a Ervizzz v obchodním rejstříku, insolvenčním rejstříku a registru plátců DPH a jednal tak s náležitou mírou obezřetnosti.

Takové prověřování postrádá smysl v situaci, kdy žalobce nedisponuje žádným důkazem o tom, zda osoba jménem „M.“ skutečně oprávněně jednala za uvedené společnosti. Jedině pokud by tato skutečnost byla postavena najisto, bylo by možno přihlížet k žalobcem provedeným lustracím předmětných společností jako k relevantním okolnostem. Pakliže ve vztahu k předmětným dodavatelům postupoval žalobce takto obezřetně, tím spíše je zarážející, že stejnou míru obezřetnosti nevěnoval i prověření vztahu osoby jménem „M.“ ke společností Willstar a Ervizzz. Argumentace analogií s případem Generální finanční ředitelství versus 2P Commercial Agency, s. r. o., se tak nejvíce jako přiléhavá, neboť žalobce netvrdil, že by Generální finanční ředitelství ve zmiňovaném případě opomenulo zkoumat vztah dodavatele a osoby za něj jednající.

VI. Závěr a náklady řízení

56. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
57. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. července 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu